

Arrest

nr. 248 109 van 25 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 1 oktober 2017 België binnen met een identiteitskaart en verzoekt op 3 juni 2019 om internationale bescherming. Op 6 april 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 9 april 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en getogen te Maracaibo in de staat Zulia. U heeft uw middelbare school afgemaakt en vervolgens gewerkt als hersteller van elektronica. U werkte in loondienst tot in 2014, nadien startte u uw eigen zaak. U had uw eigen zaak tot in 2016 of 2017 en ging nadien nog af en toe bij vrienden of kennissen thuis herstellingen uitvoeren. U heeft twee dochters; zij zijn getrouwd en verblijven momenteel in Colombia.

Op 15 oktober 2016 nam u deel aan een vreedzame manifestatie, samen met zeven vrienden. Een uur na het begin van de manifestatie kwam de guardia (militairen) aan. Ze gooiden traangasbommen naar de manifestanten. Jullie liepen een straat in, werden opgepakt door de guardia en meegenomen naar commandopost drie. Uw spullen werden afgenomen bij aankomst. U werd ondervraagd en ze noteerden al uw persoonlijke informatie aan de hand van uw carnet de la patria. U werd bedreigd en ze eisten dat u zou stoppen met manifesteren. Er werd een foto van u en uw documenten genomen. U vroeg naar een advocaat of aanhoudingsbevel maar u kreeg niets. Ze vroegen u een verklaring af te leggen en te tekenen waarin u zou toegeven dat een politieke partij u betaald had om deel te nemen aan deze betoging. U bleef de hele nacht opgesloten in een cel. Om zes uur in de ochtend werd de deur geopend en mocht u vertrekken. U werd erop gewezen dat u moest zwijgen over wat er u overkomen was. U kreeg uw bezitting terug, afgezien van uw geld. De foto's en video's op uw gsm waren gewist. Uw vingerafdrukken werden niet genomen, wat u raar vond. U ging naar huis en besloot u rustig te houden. Op 12 februari 2017, op de dag van de jeugd, nam u opnieuw deel aan een manifestatie. Op deze manifestatie waren infiltranten aanwezig die foto's maakten van de aanwezigen. Er gebeurde verder niets die dag. De volgende dag, op 13 februari 2017, kwamen er mensen van de Sebin (nationale inlichtingendienst) naar uw huis. Ze doorzochten uw huis, maar vonden niets. Ze ondervroegen u en zeiden dat u niet mocht deelnemen aan manifestaties. U en uw dochters werden bedreigd indien u nogmaals zou deelnemen aan een manifestatie. Diezelfde dag besloot u om naar de politie te gaan om klacht neer te leggen tegen de Sebin. De politie wilde uw klacht niet registreren en raadde u aan om dit niet te doen. U werd bang en besloot uw huis te verlaten. U vertrok naar uw familie in de stad San Francisco, in de staat Zulia. U besloot uw spullen uit uw huis te verkopen om Venezuela te verlaten. Hiervoor keerde u soms terug naar uw huis. Onder de deur van uw woning werden een drietal brieven met dreigementen achtergelaten. Volgens uw oom zouden deze achtergelaten zijn door de Sebin. U hoorde eveneens dat de Sebin langskwam in de buurt van uw huis.

Eind september of begin oktober 2017 kocht u uw vliegtuigtickets voor naar België. U verliet Venezuela via de luchthaven van Caracas. Op 28 oktober 2017 kwam u aan in België, waar u een tijdje bij familie en vrienden verbleef. Op 3 juni 2019 besloot u om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, omdat uw dochters naar Colombia waren vertrokken en u zag dat de situatie in uw land er niet op verbeterde.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, een kopie van uw paspoort, rijbewijs, identiteitskaart, bewijs van adres en elf foto's neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw politieke voorkeur. Uit uw verklaringen blijkt dat u geen lid was van een politieke partij (CGVS, p. 14). U nam deel aan kleine lokale protestacties georganiseerd door de partij Un Neuvo Tiempo. U vervoerde soms B. M. (...), een coördinator van de partij Un Neuvo Tiempo uit uw buurt. U vervoerde ook mensen die geen eigen vervoer hadden om bijvoorbeeld te gaan stemmen. U nam twee keer deel aan grotere manifestaties. Dat u enkele keren heeft deelgenomen aan manifestaties en u soms mensen vervoerden, toont echter niet aan dat u een actief lid was van een oppositie partij (CGVS, p. 14-15). Bovendien kunnen er grote vraagtekens geplaatst worden bij de mate waarin u banden had

met de politieke partij *Un Nuevo Tiempo*. Hierbij is het opmerkelijk dat u er wel in slaagt enkele partijpolitieke prominenten op te noemen, maar u er niet een slaagt een concreet partijstandpunt van de partij *Un Nuevo Tiempo* op te noemen (CGVS, p. 14-15). U wordt tot vier maal toe gevraagd naar wat de beleidspunten zijn van de partij waarvoor u zich inzet, u slaagt er evenwel niet in een concreet antwoord te geven. U komt niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Venezuela (CGVS, p. 15). Dat u er niet een slaagt een concreet beleidspunt van de partij *Un Nuevo Tiempo* op te noemen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw politiek activisme voor deze partij (CGVS, p. 16). U heeft tevens geen enkel begin van bewijs neergelegd om uw band met of uw activisme voor de politieke partij *Un Nuevo Tiempo* aan te tonen (CGVS, p. 4-5). Uit uw verklaringen blijkt geensins dat u een leidinggevend figuur of vooraanstaand criticaster van het regime bent en uw politiek activisme aldus zeer beperkt was (CGVS, p. 12-15).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, *Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report* van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int>; OCHCR, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight* van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: *Situation Sécuritaire* van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: *Veiligheidssituatie (addendum)* van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ohchr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

U verklaarde dat uw problemen begonnen zijn toen u op een manifestatie op 15 oktober 2016 aangehouden werd door de guardia en een nacht werd vastgehouden in een politiekantoor (CGVS, p. 11-13). Er dient echter te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over hoe uw aanhouding is verlopen op 15 oktober 2016. Zo verklaarde u eerst dat jullie met zeven in een konvoi werden gestopt (CGVS, p. 12). Vervolgens wijzigde u deze verklaring en zegt u dat ze maar vier personen van jullie meenamen (CGVS, p. 12). Even later verklaart u weer dat jullie met zeven personen werden aangehouden (CGVS, p. 16). Dat u er niet in slaagt eenduidige verklaringen af te

leggen over met hoeveel mensen u tezamen gearresteerd werd, roept vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook over uw vrijlating legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u eerst dat de guardia u vroegen om een verklaring af te leggen en te tekenen waarin stond dat u betaald werd door een politieke partij om deel te nemen aan deze manifestatie. Ze u zeiden dat u naar huis mocht gaan als u die verklaring ondertekende. U verklaarde eerst dat u deze verklaring uiteindelijk heeft afgelegd en heeft ondertekend (CGVS, p. 12). Vervolgens verklaarde u dan weer dat ze wilde dat u zo een verklaring aflegde, maar dat u dat niet gedaan heeft en dat u deze verklaring niet heeft ondertekend (CGVS, p. 17). Gevraagd om welke reden u dan werd vrijgelaten, antwoordde u dat ze u plots in de ochtend u vrijlieten zonder meer te zeggen (CGVS, p. 18). U verklaarde voorts B. M. (...) buiten aan de commandopost op jullie stond te wachten en dat hij met de guardia had gepraat en dat u denkt dat het op die manier gegaan is (CGVS, p. 18). Even later antwoordde u dan weer ontkennend op de vraag of dat B. M. (...) onderhandeld heeft over jullie vrijlating (CGVS, p. 18). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over de kern van uw relaas ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw aanhouding op 15 oktober 2016. U werd nergens officieel van beschuldigd en er werd geen proces tegen u opgestart. U weet echter niet of de andere manifestanten die er vast zaten wel een proces hebben gehad (CGVS, p. 18). Dit gebrek aan interesse doet afbreuk aan de ernst van uw verklaringen.

Voorts dient er te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid en ernst van uw verklaringen verder ondermijnd worden door uw gedrag na uw eerste arrestatie. Zo verklaarde u dat u zich enkele maanden rustig hield, maar dat u in februari 2017 toch opnieuw naar een manifestatie bent gegaan (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u naar die manifestatie bent geweest, gezien u verklaarde dat u eerder exact om die reden aangehouden en ook bedreigd bent geweest, stelde u eerst dat u deze vorm van intimidatie niet wilde aanvaarden en vervolgens dat het feit dat u eerder was gecontroleerd en geïntimideerd, iets normaal is dat militairen doen (CGVS, p. 19). U stelde dat u geen andere optie had dan te gaan manifesteren, wat niet echt overtuigt (CGVS, p. 19). Er worden tevens vragen gesteld bij uw verklaring dat de Sebin de volgende dag naar uw huis zijn komen om het te doorzoeken en u te bedreigen. Gevraagd om welke reden de Sebin, de nationale inlichtingdienst van het land, zich met u, iemand die geen enkel politiek profiel heeft, zou inlaten, slaagt u er niet een degelijke verklaring te geven. Uw antwoord, dat ze dachten dat u iets van wapen verborgen hield, dat ze u naar rechtbank zouden sturen maar ze dat niet deden en dat ze veel over u wisten, raakt kant noch wal (CGVS, p. 20). Bovendien is het al helemaal onwaarschijnlijk dat u dezelfde dag als het bezoek van de Sebin een klacht zou zijn gaan neerleggen bij de politie (CGVS, p. 20). Indien u werkelijk reeds in het verleden gearresteerd was door de guardia en vervolgens benaderd en bedreigd door de Sebin, is het geheel onwaarschijnlijk dat u diezelfde dag nog naar de politie zou zijn gaan om dit aan te klagen, te meer u zegt dat u na het bezoek van de Sebin echt angst te hebben (CGVS, p. 19). Hiermee geconfronteerd, stelt u enkel dat u dit deed op advies van een vriend die u dit had aangeraden (CGVS, p. 20), wat opnieuw overtuigt.

Tevens dient te worden opgemerkt dat u nog meer dan zeven maanden in het land bent verbleven zonder dat u enige problemen kende (CGVS, p. 20-21). Uw laatste contact met autoriteiten was op 13 februari 2017 en u heeft pas op 28 oktober 2017 het land verlaten. Na 13 februari 2017 bent u verhuisd naar familie in de stad San Francisco in de staat Zulia (CGVS, p. 13). U stelde dat u geen problemen kende toen uw tante woonde, de autoriteiten zijn u daar nooit komen zoeken (CGVS, p. 21). U bent bovendien nog teruggekeerd naar uw eigen huis om uw spullen te verkopen om geld te verzamelen (CGVS, p. 13). U kende geen problemen op de momenten dat u terugkeerde naar uw eigen huis (CGVS, p. 21). Uw verklaringen omtrent de drie anonieme dreigbrieven die onder uw deur werden gestoken, blijken eveneens louter blote bewering te zijn (CGVS, p. 20). Ondanks dat u verklaarde dat uw oom deze dreigbrieven naar u opstuurde, heeft u geen enkele brief neergelegd tijdens uw procedure voor uw verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 4-5; Ontvangstbewijs documenten, dd. 13.08.2019). De enige bewijzen die u neerlegt met betrekking tot de bedreiging aan uw adres, betreffen foto's van een vervallen huis (CGVS, p. 4-5). Aan dergelijke privé-foto's kan echter geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw politieke voorkeur en beperkte activiteiten niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten.

Voorts dient te worden benadrukt dat u legaal met uw eigen paspoort het land heeft verlaten (verklaring DVZ, p. 1, punt 31). U heeft op voorhand bij een vriend die bij de politie werkt een controle van uw gegevens gevraagd. Die vriend vertelde u dat er voor u geen enkel probleem was om het land te verlaten (CGVS, p. 13). Op de luchthaven werd u ondervraagd en werd uw gsm gecontroleerd, waarbij ze de foto's en video's van manifestaties zouden gewist hebben (CGVS, p. 10). Voor het overige kende u geen problemen om uw vlucht te halen en legaal met uw eigen paspoort het land te verlaten (CGVS, p. 11).

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat u sinds 28 oktober 2017 in België verblijft (CGVS, p. 10). U heeft echter een jaar en zeven maanden gewacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België (DVZ verklaring, vraag ; CGVS, p. 21). Indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert in uw land van herkomst omwille van uw politieke voorkeur, mag er dan ook van u verwacht worden dat u zo snel mogelijk een verzoek om bescherming zou indienen. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u bij aankomst niet goed georiënteerd was en dat mensen u allemaal ander advies gaven (CGVS, p. 21), wat uiteraard niet aanvaard kan worden als een afdoende verklaring voor deze lange wachttijd.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan enkele lokale acties en manifestaties van de oppositie in Venezuela.

De overige door u neergelegd documenten kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. De kopie van uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs hebben louter betrekken op uw nationaliteit en identiteit, dewelke heden niet ter discussie staan. De constancia de residencia heeft louter betrekking op uw woonplaats in Venezuela, wat heden evenmin in twijfel wordt getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om

internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijft een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt.

Uit uw verklaring blijkt dat u een woning bezat die eigendom is van uw grootmoeder (CGVS, p. 6). U heeft nog familie en een netwerk in Venezuela (CGVS, p. 6). U heeft steeds gewerkt in Venezuela als hersteller van elektronica, zowel als zelfstandige als in een zaak (CGVS, p. 9). U bezat daarnaast ook spaargeld (CGVS, p. 9). U bezat een eigen auto (CGVS, p. 9). U bezit een carnet de la patria (CGVS, p. 10). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er

wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de *Colectivos chavistas*, de *megabandas*, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat bovenvermeld geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde departementen, zoals onder meer de deelstaat Zulia waarvan u afkomstig bent. Zulia, grenzend aan Colombia in het westen, kende in 2018 een moordcijfer van 63 per 100.000 burgers.. Zulia wordt net zoals de rest van het land gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Verder komt ook rekrutering door criminele bendes, veediefstal en politieel geweld er veelvuldig voor.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela in het algemeen, en in Zulia in het problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er actueel in Venezuela geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Zulia, Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Tevens is verzoeker van mening dat het zorgvuldigheidsbeginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden.

In de eerste plaats merkt verzoeker op dat hij nooit zijn gehoornota's heeft ontvangen en dat hem evenmin tijdens het gehoor werd gevraagd of hij al dan niet wenste deze te ontvangen. Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal hem geen tegenstrijdigheden mag verwijten, gezien hij nooit de kans kreeg om zijn gehoor te doorlopen en/of eventuele opmerkingen daarover over te maken.

Ten tweede stelt verzoeker dat uit de motivering blijkt dat de commissaris-generaal niet in twijfel trekt dat hij deelnam aan manifestaties tegen de overheid, maar wel zijn politiek profiel in twijfel trekt. Hij meent dat de commissaris-generaal de bal volledig mislaat waar deze stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vrees omdat de overheid hoofdzakelijk personen zou viseren die iets meer doen dan deelnemen aan manifestaties voor de oppositie en licht dit als volgt toe:

“De autoriteiten viseerden iedereen die zich openlijk uitte als aanhanger van/manifestant voor de oppositie, want dat betekende dat zij kritiek hadden tegen de autoriteiten en aldus een gevaar vormden. Verzoekende partij was militant voor de oppositiepartij ‘Un Nuevo Tiempo’ en werd gemobiliseerd op deel te nemen aan de manifestaties. Verzoekende partij was aldus geen actief lid en kende niet alle beleidspunten van de partij, maar ze was weldegelijk een militant, zoals ook bevestigd wordt door de partij zelf (stuk 3)”

Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd over hoe zijn aanhouding op 15 oktober 2016 is verlopen en over zijn vrijlating, evenals een gebrekkige interesse te hebben betoond in het lot van de andere manifestanten die vastzaten, laat verzoeker het volgende gelden:

“Verzoekende partij heeft altijd verklaard dat zij met 7 waren in een konvooi, zij heeft zelfs hun namen gegeven. Zij heeft nooit verklaard met 4 te zijn geweest. Verwerende partij heeft verzoekende partij duidelijk verkeerd begrepen. Zoals reeds hierboven uiteengezet, kreeg verzoekende partij nooit een kopie van haar gehoornota’s en kon haar opmerkingen niet formuleren - zodus kunnen haar geen tegenstrijdigheden verweten worden.

Verzoekende partij wenst te benadrukken dat zij gevraagd werd om een verklaring te ondertekenen en dat zij daarna vrijgelaten zou worden, maar dat zij dit niet gedaan heeft. Ofwel heeft verwerende partij verzoekende partij verkeerd begrepen ofwel heeft de tolk verkeerd vertaald, wat ook niet ondenkbaar is gezien deze zich niet goed voelde en zelfs vroeg om even te pauzeren en naar buiten te gaan.

Wat betreft de vraag of B. M. (...) al dan niet onderhandeld heeft voor de vrijlating van verzoekende partij, merkt verzoekende partij op dat hij dat niet zo letterlijk gedaan heeft, maar dat hij wel gesproken heeft met de guardia. Hij was een zeer charismatisch persoon die met velen overweg kon. Later werd hij vermoord.”

Waar het in de bestreden beslissing onwaarschijnlijk wordt geacht dat hij dezelfde dag als het bezoek van de Sebin een klacht zou zijn gaan neerleggen bij de politie, betoogt verzoeker als volgt:

“Verwerende partij haalt een en ander door elkaar. Verzoekende partij heeft helemaal niet onmiddellijk klacht neergelegd bij de politie. Nadat Selin bij haar thuis was langs geweest, hebben de colectivo’s graffiti gespoten op haar huis, toen is zij pas echt bang geworden en is zij klacht gaan neerleggen bij de politie.”

Verzoeker stelt dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan bij de beoordeling van zijn relaas en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus geweigerd heeft.

Mocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van mening zijn dat hij niet in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus, zo vervolgt verzoeker, dan meent hij minstens in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij meent dat verwerende partij stelt dat er geen systematische vervolging omwille van politieke redenen zou zijn in Venezuela, noch dat de humanitaire situatie dermate desastreus zou zijn dat zij tot bescherming noopt. Dit betwist hij onder verwijzing naar een rapport van UNHCR waaruit zou blijken dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen. De schrijnende en mensonterende situatie in zijn land van herkomst kan niet genegeerd worden, zo vervolgt verzoeker. De overheid slaagt er volgens hem niet in om in zijn basisneden te voorzien en hem veiligheid te garanderen. Hij betoogt dat het geweld in Venezuela en de politieke inspiratie van het geweld door de *colectivos* niet kan worden genegeerd en verwijst in dit verband tevens naar een artikel uit de New York Times van 22 april 2017.

Verzoeker vervolgt dat de High Commissioner for Human Rights van de VN in een rapport van juni 2018 een ontluisterend beeld schetste van de actuele situatie in Venezuela en citeert uit een nieuwe ‘Guidance Note’ van UNHCR, waarin UNHCR volgens hem bevestigt dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst. Verzoeker verwijt verwerende partij hierover in alle talen te zwijgen. Dat de situatie compleet uit de hand gelopen is, blijkt volgens verzoeker ook uit de laatste gebeurtenissen, wat hij staaft aan de hand van enkele artikels van Het Laatste Nieuws waaruit hij citeert.

Voorts meent verzoeker dat het erop lijkt dat de commissaris-generaal de COI Focus “*Venezuela: veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019, waar in de bestreden beslissing naar verwezen wordt, niet goed gelezen heeft. Hij stelt vast dat hierin voormeld rapport van UNHCR wordt geciteerd, doch dat verwerende partij meent hieruit geen enkele conclusie te moeten trekken.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus, geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens hem op kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een verklaring van de partij *Un Nuevo Tiempo* als nieuw stavingstuk gevoegd (stuk 3).

2.2.2. Op 4 januari 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij (onder meer) refereert aan het "Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020" van de Nederlandse Rijksoverheid van juni 2020, de COI Focus "Venezuela: Situatieschets" van 15 mei 2020 en de "Venezuela Country Focus" van EASO van augustus 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de bestreden beslissing artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet zou kunnen schenden daar dit artikel handelt over de bevoegdheid van de commissaris-generaal in het geval van een meervoudige asielaanvraag, terwijl *in casu* de door verzoeker ingediende asielaanvraag een eerste asielaanvraag betreft. Bijgevolg mist dit onderdeel van het middel juridische grondslag.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart te vrezen voor vervolging omwille van zijn politieke voorkeur. Hij zou bij zijn deelname aan een vreedzame manifestatie op 15 oktober 2016 door de *guardia* zijn opgepakt, bedreigd en opgesloten gedurende de hele nacht. Men zou geëist hebben dat hij zou stoppen met manifesteren, zijn geld hebben afgenomen en de foto's en video's van zijn gsm hebben gewist. Op 12 februari 2017 zou verzoeker opnieuw hebben deelgenomen aan een manifestatie, waar infiltranten foto's maakten van de aanwezigen. De volgende dag zouden er mensen van de Sebin (de nationale inlichtingendienst) naar zijn huis zijn gekomen, die zijn huis doorzochten, maar niets vonden. Verzoeker verklaart dat ze hem ondervroegen en zeiden dat hij niet mocht deelnemen aan manifestaties. Diezelfde dag zou verzoeker bij de politie een klacht hebben willen neerleggen tegen de Sebin, doch de politie wilde zijn klacht niet registreren en raadde hem aan om dit niet te doen. Verzoeker zou dan bang zijn geworden en naar zijn familie in de stad San Francisco, in de staat Zulia, zijn vertrokken. Bij terugkeer naar zijn woning zou hij onder de deur een drietal brieven met dreigementen hebben teruggevonden die volgens zijn oom waren achtergelaten door de Sebin. Eind oktober 2017 zou verzoeker Venezuela verlaten hebben.

Uit de "Venezuela Country Focus" van EASO van augustus 2020, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering. EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, blijkt dat zowel personen met een hoog als een laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie.

Verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn betoog dat de autoriteiten iedereen viseerden “*die zich openlijk uitte als aanhanger van/manifestant voor de oppositie*”. Wel blijkt uit de landeninformatie dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoeker valt onder een bepaald profiel niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn politieke activiteiten uiterst beperkt waren. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u geen lid was van een politieke partij (CGVS, p. 14). U nam deel aan kleine lokale protestacties georganiseerd door de partij Un Nuevo Tiempo. U vervoerde soms B. M. (...), een coördinator van de partij Un Nuevo Tiempo uit uw buurt. U vervoerde ook mensen die geen eigen vervoer hadden om bijvoorbeeld te gaan stemmen. U nam twee keer deel aan grotere manifestaties. Dat u enkele keren heeft deelgenomen aan manifestaties en u soms mensen vervoerden, toont echter niet aan dat u een actief lid was van een oppositie partij (CGVS, p. 14-15). Bovendien kunnen er grote vraagtekens geplaatst worden bij de mate waarin u banden had met de politieke partij Un Nuevo Tiempo. Hierbij is het opmerkelijk dat u er wel in slaagt enkele partijpolitieke prominenten op te noemen, maar u er niet een slaagt een concreet partijstandpunt van de partij Un Nuevo Tiempo op te noemen (CGVS, p. 14-15). U wordt tot vier maal toe gevraagd naar wat de beleidspunten zijn van de partij waarvoor u zich inzette, u slaagt er evenwel niet in een concreet antwoord te geven. U komt niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Venezuela (CGVS, p. 15). Dat u er niet een slaagt een concreet beleidspunt van de partij Un Nuevo Tiempo op te noemen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw politiek activisme voor deze partij (CGVS, p. 16). U heeft tevens geen enkel begin van bewijs neergelegd om uw band met of uw activisme voor de politieke partij Un Nuevo Tiempo aan te tonen (CGVS, p. 4-5). Uit uw verklaringen blijkt geensins dat u een leidinggevend figuur of vooraanstaand criticaster van het regime bent en uw politiek activisme aldus zeer beperkt was (CGVS, p. 12-15).”

Verzoeker voert aan dat hij militant was van de oppositiepartij *Un Nuevo Tiempo* en dat hij werd gemobiliseerd om deel te nemen aan manifestaties. Hij voegt bij zijn verzoekschrift een verklaring van deze partij (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) waarin zou worden bevestigd dat hij een militant is. De Raad stelt vast dat dit stuk niet is voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor het dan ook niet in overweging wordt genomen. Voorts brengt verzoeker geen argumenten aan ter weerlegging van de voormelde motieven waaruit blijkt dat zijn politiek activisme blijkens zijn verklaringen zeer beperkt was.

Voor zover verzoeker valt onder het profiel van ‘demonstrant’, blijkt uit de landeninformatie dat de Venezolaanse regering, al dan niet met hulp van de *colectivos*, de massademonstraties en betogingen die sinds 2014 plaatsvinden hardhandig de kop tracht in te drukken. Daarbij wordt disproportioneel geweld tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis. Niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen kunnen hiervan slachtoffer worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Daarnaast worden armere wijken en/of jonge mannen wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek, geïsoleerd. In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime.

Verzoeker verklaarde dat hij tijdens de vreedzame manifestatie van 15 oktober 2016 door de *guardia* werd opgepakt, bedreigd en opgesloten gedurende de hele nacht. Omwille van de volgende in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden kan aan zijn verklaringen hierover geen geloof worden gehecht:

“Er dient echter te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over hoe uw aanhouding is verlopen op 15 oktober 2016. Zo verklaarde u eerst dat jullie met zeven in een konvooi werden gestopt (CGVS, p. 12). Vervolgens wijzigde u deze verklaring en zegt u dat ze maar vier personen van jullie meenamen (CGVS, p. 12). Even later verklaart u weer dat jullie met zeven personen werden aangehouden (CGVS, p. 16). Dat u er niet in slaagt eenduidige verklaringen af te leggen over met hoeveel mensen u tezamen gearresteerd werd, roept vragen op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Ook over uw vrijlating legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u eerst dat de guardia u vroegen om een verklaring af te leggen en te tekenen waarin stond dat u betaald werd door een politieke partij om deel te nemen aan deze manifestatie. Ze u zeiden dat u naar huis mocht gaan als u die verklaring ondertekende. U verklaarde eerst dat u deze verklaring uiteindelijk heeft afgelegd en heeft ondertekend (CGVS, p. 12). Vervolgens verklaarde u dan weer dat ze wilde dat u zo een verklaring aflegde, maar dat u dat niet gedaan heeft en dat u deze verklaring niet heeft ondertekend (CGVS, p. 17). Gevraagd om welke reden u dan werd vrijgelaten, antwoordde u dat ze u plots in de ochtend u vrijlieten zonder meer te zeggen (CGVS, p. 18). U verklaarde voorts B. M. (...) buiten aan de commandopost op jullie stond te wachten en dat hij met de guardia had gepraat en dat u denkt dat het op die manier gegaan is (CGVS, p. 18). Even later antwoordde u dan weer ontkennend op de vraag of dat B. M. (...) onderhandeld heeft over jullie vrijlating (CGVS, p. 18). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over de kern van uw relaas ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw aanhouding op 15 oktober 2016.”

Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift op dat hij nooit (een kopie van) de notities van het persoonlijk onderhoud heeft ontvangen en meent dat de commissaris-generaal hem dan ook geen tegenstrijdigheden mag verwijten, gezien hij nooit de kans kreeg om zijn gehoor te doorlopen en/of eventuele opmerkingen daarover over te maken. Verwerende partij erkent in haar nota met opmerkingen dat de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud naar een verkeerd adres werd verstuurd. Aldus blijkt verwerende partij *in casu* te zijn tekortgekomen aan haar verplichting voortvloeiend uit artikel 57/5*quater*, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om de overeenkomstig deze bepaling tijdig aangevraagde kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan verzoeker te betekenen alvorens een beslissing te nemen inzake zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad merkt op dat, hoewel deze tekortkoming te betreuren valt vanuit de optiek van behoorlijk bestuur, noch uit lezing van artikel 57/5*quater* van de Vreemdelingenwet, noch uit enige andere bepaling blijkt dat de sanctie voor het niet (tijdig) betekenen van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud zou zijn dat geen tegenstrijdigheden meer kunnen worden vastgesteld tussen de door de verzoeker afgelegde verklaringen, doch enkel dat het wettelijk vermoeden dat de verzoeker om internationale bescherming instemt met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud niet speelt. Wanneer de commissaris-generaal op basis van de notities van het persoonlijk onderhoud in de bestreden beslissing tegenstrijdigheden vaststelt tussen de verklaringen die verzoeker aflegde, is verzoeker in de gelegenheid om eventuele opmerkingen over de inhoud van deze notities kenbaar te maken in het kader van onderhavig beroep in volle rechtsmacht, wat hij ook doet.

Zo voert verzoeker aan dat hij altijd verklaard heeft dat zij met zeven waren in een konvooi en dat hij zelfs de namen heeft gegeven. Hij stelt nooit verklaard te hebben dat ze met vier waren en meent duidelijk verkeerd begrepen te zijn geweest. Waar verzoeker hier nog zou kunnen worden gevolgd, daar een kleine vertaalfout – “vier” in plaats van “zeven” – niet kan worden uitgesloten, is dit al minder waarschijnlijk bij zijn verklaring dat hij eerst geen verklaring wilde afleggen dat de partij *Primera Justicia* hen betaalde om een manifestatie te doen, doch uiteindelijk die verklaring heeft gedaan en getekend (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Dat hij hier verkeerd begrepen werd of dat de tolk hem verkeerd vertaald zou hebben, kan gelet op de gehele context van zijn spontane verklaringen niet worden aangenomen en is dan ook niets meer dan een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De omstandigheid dat de tolk zich meer dan een uur nadat verzoeker had verklaard dat hij uiteindelijk toch die verklaring had gedaan en getekend even naar buiten ging omdat hij zich niet goed voelde, doet hieraan geen afbreuk. Na een eerdere pauze, kort na het spontane relaas van verzoeker waarin hij vertelde dat hij uiteindelijk toch een verklaring had gedaan en getekend, gaf verzoeker immers nog te kennen de tolk goed te verstaan (*ibid.*, p. 13). Door thans in zijn verzoekschrift te benadrukken dat hij gevraagd werd om een verklaring te ondertekenen en dat hij daarna vrijgelaten zou worden, maar dat hij dit niet gedaan heeft, blijft verzoeker dan ook steken in het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen, zonder hiermee evenwel de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Door voorts nog op te merken dat B. M. “niet zo letterlijk” onderhandeld heeft, maar dat B. M. wel gesproken heeft met de *guardia*, heft verzoeker de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen hierover niet op.

De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn vrijlating na de manifestatie van 15 oktober 2016, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn vasthouding die dag, en bij uitbreiding van zijn ganse vluchtrelaas. Bovendien moet de bestreden beslissing worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker afgelegde verklaringen. Zo bevat de bestreden beslissing nog de volgende motieven, die door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten:

“U werd nergens officieel van beschuldigd en er werd geen proces tegen u opgestart. U weet echter niet of de andere manifestanten die er vast zaten wel een proces hebben gehad (CGVS, p. 18). Dit gebrek aan interesse doet afbreuk aan de ernst van uw verklaringen.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn vasthouding na de manifestatie van 15 oktober 2016 blijft verder ook uit zijn gedrag na deze arrestatie. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Zo verklaarde u dat u zich enkele maanden rustig hield, maar dat u in februari 2017 toch opnieuw naar een manifestatie bent gegaan (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u naar die manifestatie bent geweest, gezien u verklaarde dat u eerder exact om die reden aangehouden en ook bedreigd bent geweest, stelde u eerst dat u deze vorm van intimidatie niet wilde aanvaarden en vervolgens dat het feit dat u eerder was gecontroleerd en geïntimideerd, iets normaal is dat militairen doen (CGVS, p. 19). U stelde dat u geen andere optie had dan te gaan manifesteren, wat niet echt overtuigt (CGVS, p. 19). Er worden tevens vragen gesteld bij uw verklaring dat de Sebin de volgende dag naar uw huis zijn komen om het te doorzoeken en u te bedreigen. Gevraagd om welke reden de Sebin, de nationale inlichtingdienst van het land, zich met u, iemand die geen enkel politiek profiel heeft, zou inlaten, slaagt u er niet een degelijke verklaring te geven. Uw antwoord, dat ze dachten dat u iets van wapen verborgen hield, dat ze u naar rechtbank zouden sturen maar ze dat niet deden en dat ze veel over u wisten, raakt kant noch wal (CGVS, p. 20). Bovendien is het al helemaal onwaarschijnlijk dat u dezelfde dag als het bezoek van de Sebin een klacht zou zijn gaan neerleggen bij de politie (CGVS, p. 20). Indien u werkelijk reeds in het verleden gearresteerd was door de guardia en vervolgens benaderd en bedreigd door de Sebin, is het geheel onwaarschijnlijk dat u diezelfde dag nog naar de politie zou zijn gaan om dit aan te klagen, te meer u zegt dat u na het bezoek van de Sebin echt angst te hebben (CGVS, p. 19). Hiermee geconfronteerd, stelt u enkel dat u dit deed op advies van een vriend die u dit had aangeraden (CGVS, p. 20), wat opnieuw overtuigt.”

Verzoeker laat gelden dat hij helemaal niet onmiddellijk klacht heeft neergelegd bij de politie. Hij stelt pas bang te zijn geworden en klacht te zijn gaan neerleggen nadat de *colectivos* graffiti gespoten hadden op zijn huis nadat de Sebin bij hem thuis was langs geweest. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat verzoeker verklaringen aflegde over hoe leden van de Sebin in de ochtend bij hem thuis langskwamen en dat hij vervolgens verklaarde dat hij *“(d)e volgende of nee dezelfde dag”* in Taquia klacht ging indienen (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19-20). Van het indienen van een klacht nadat de *colectivos* graffiti hadden gespoten op zijn huis is in de notities van het persoonlijk onderhoud geen spoor te bekennen. Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven, die steun vinden in de notities van het persoonlijk onderhoud, te weerleggen of te ontkrachten.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Tevens dient te worden opgemerkt dat u nog meer dan zeven maanden in het land bent verbleven zonder dat u enige problemen kende (CGVS, p. 20-21). Uw laatste contact met autoriteiten was op 13 februari 2017 en u heeft pas op 28 oktober 2017 het land verlaten. Na 13 februari 2017 bent u verhuisd naar familie in de stad San Francisco in de staat Zulia (CGVS, p. 13). U stelde dat u geen problemen kende toen uw tante woonde, de autoriteiten zijn u daar nooit komen zoeken (CGVS, p. 21). U bent bovendien nog teruggekeerd naar uw eigen huis om uw spullen te verkopen om geld te verzamelen (CGVS, p. 13). U kende geen problemen op de momenten dat u terugkeerde naar uw eigen huis (CGVS, p. 21). Uw verklaringen omtrent de drie anonieme dreigbrieven die onder uw deur werden gestoken, blijken eveneens louter blote bewering te zijn (CGVS, p. 20). Ondanks dat u verklaarde dat uw oom deze dreigbrieven naar u opstuurde, heeft u geen enkele brief neergelegd tijdens uw procedure voor uw verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 4-5; Ontvangstbewijs documenten,

dd. 13.08.2019). *De enige bewijzen die u neerlegt met betrekking tot de bedreiging aan uw adres, betreffen foto's van een vervallen huis (CGVS, p. 4-5). Aan dergelijke privé-foto's kan echter geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.*"

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet kan worden aangemerkt als een politieke activist met een hoog profiel. Evenmin blijkt dat hij op zulke wijze kritiek heeft geuit dat hij als een bedreiging wordt beschouwd of in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime staat. Aan zijn verklaringen over zijn problemen met de *guardia* of de *Sebin* kan om voormelde redenen immers geen geloof worden gehecht. Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat zijn uiterst beperkte politieke activiteiten, waarvan de meest recente dateert van februari 2017, niet zichtbaar en/of bekend waren voor het Venezolaanse regime. Verzoeker kon tevens Venezuela op legale wijze verlaten met zijn eigen paspoort, wat eveneens een indicatie is dat hij niet in het vizier van de Venezolaanse overheden staat.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden op het volgende gewezen:

"Tenslotte dient te worden opgemerkt dat u sinds 28 oktober 2017 in België verblijft (CGVS, p. 10). U heeft echter een jaar en zeven maanden gewacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België (DVZ verklaring, vraag ; CGVS, p. 21). Indien u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert in uw land van herkomst omwille van uw politieke voorkeur, mag er dan ook van u verwacht worden dat u zo snel mogelijk een verzoek om bescherming zou indienen. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u bij aankomst niet goed georiënteerd was en dat mensen u allemaal ander advies gaven (CGVS, p. 21), wat uiteraard niet aanvaard kan worden als een afdoende verklaring voor deze lange wachttijd."

Ook deze motieven worden door verzoeker geheel onverlet gelaten, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad worden overgenomen en tot de zijne gemaakt. Het gegeven dat verzoeker pas na een jaar en zeven maanden verblijf in België besloot asiel aan te vragen, beschouwt de Raad als een ernstige contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming.

In casu, zijn individuele omstandigheden samengenomen met de huidige algemene omstandigheden in Venezuela, blijken geen concrete aanwijzingen dat verzoeker bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van zijn uiterst beperkte politieke activiteiten.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten') kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande. Wat betreft de foto's werd hierboven reeds gemotiveerd. De overige stukken hebben enkel betrekking op verzoekers identiteit, nationaliteit, reisweg, adres en op zijn rijkunsten, allen gegevens die *in casu* niet ter betwisting staan, doch die geen verband houden met de door hem aangehaalde vervolgingsgronden.

Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker omwille van zijn profiel een gegronde vrees voor vervolging heeft.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen. Ook volstaat zijn beperkte politieke profiel niet om het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van deze bepaling aan te tonen.

In de mate dat verzoeker zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeert uit informatie waaraan hij refereert in zijn verzoekschrift, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014 (GK), *Diakité*, C-285/12).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten.

De Raad stelt samen met verwerende partij in haar aanvullende nota vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door het Hof van Justitie in het arrest *Diakité*.

Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c), van de Vreemdelingenwet zijn voldaan.

Te dezen verklaart verzoeker van zijn geboorte tot zijn vertrek uit Venezuela in Maracaibo, in de deelstaat Zulia te hebben verbleven. Bijgevolg gaat de Raad na of er bij het gewapend conflict in de deelstaat Zulia willekeurig geweld wordt gebruikt.

Uit de COI Focus "*Venezuela: Situatieschets*" van 15 mei 2020 blijkt dat in de zes grensstaten Bolívar, Táchira, Falcón, Zulia, Apure en Amazonas in 2019 samen 1.850 gewelddadige overlijdens, 104 verdwijningen en ontvoeringen en 484 gewapende confrontaties plaats vonden. De cijfers maken geen onderscheid tussen de strijdende partijen en gewone burgers. Ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, blijkt uit de landeninformatie niet dat tijdens deze gewapende confrontaties strijdmethoden worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen. Er kan dan ook worden aangenomen dat het aantal doden tijdens deze gewapende confrontaties voornamelijk valt bij de strijdende partijen en in minder mate bij niet-strijdende burgers. Nergens uit de

landeninformatie die door beide partijen wordt aangebracht blijkt immers dat het geweld dat in het kader van het gewapend conflict in de deelstaat Zulia wordt gebruikt, resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd. Evenmin blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen.

De Raad besluit dat het geweld ten gevolge van het gewapend conflict in de deelstaat Zulia niet willekeurig is.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat in de 'Guidance Note' van UNHCR van mei 2019, waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift, weliswaar wordt opgeroepen om Venezolanen niet gedwongen terug te sturen maar niet om automatisch aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming toe te kennen en dat personen uit Venezuela kunnen in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming indien er substantiële gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in hun land van herkomst. De Raad benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoeker dit niet aan.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN